

ΑΓΑΝΙΠΠΗ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΑΠΑΞ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

ΕΤΟΣ Α΄.

ΜΑΙΟΣ 1867.

ΦΥΛΛΑΔ. 6.

• Παιδεία γὰρ τῶν ἐν ἡμῖν μόνον ἴσθι ἀθάνατον καὶ θεῖον. •
(Πλούταρχος.)

Σύνοψις ἐμπεριεχομένων.

Ἐπιστολὴ Νικ. Θωμασαίου πρὸς Π. Χιώτην.—Περὶ Ἑλλη-
νικῆς Φιλολογίας (συνέχεια).—Συζυγικὸς Ἔρωσ, ἢ Λέσλιος καὶ
Μαρία (Διήγημα).—Σχόλια ἐπὶ τοῦ «Γιμνου τῆς Ἐλευθερίας»
τοῦ ποιητοῦ Σολωμοῦ (συνέχεια).—Τὸ τελευταῖον ῥόδον τοῦ
θέρους (παίσις).—Ἀνέκδοτα.—Ἀίνιγμα.—Ἐἰδοποιήσεις.

ΕΝ ΖΑΚΥΝΘΩ,

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ Ο ΠΑΡΝΑΣΣΟΣ

ΣΕΡΓΙΟΥ Χ. ΡΑΦΤΑΝΗ.

1867.

ΑΓΑΠΗ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΑΠΛΑΞ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

ΕΤΟΣ Α΄.

ΜΑΙΟΣ 1867.

ΦΥΛΛΑΔ. 6.

Εὐχαρίστως δημοσιεύομεν τὴν κάτωθι ἐπιστολὴν, τὴν ὁποίαν ἐκ Φλωρεντίας ἀπηύθυνεν ὁ περιχλεὴς Νικόλαος Θωμασαῖος πρὸς τὸν Κ. Χιώτην, τὸν ἱστοριογράφον τῆς Ἑπτανήσου, ἀπαντῶν εἰς τὴν πρὸς αὐτὸν ἀφιέρωσιν τοῦ ἐκφωνηθέντος Λόγου του ἐπὶ τῇ ἀνεγέρσει τοῦ μνημείου τοῦ ποιητοῦ Σολωμοῦ. Ἄξιοπαράτηρητον ἐν αὐτῇ ὁ φιλελληνισμὸς τοῦ σοφοῦ τούτου τῆς Εὐρώπης ἀνδρός, καὶ ἡ τὴν ὁποίαν ποιεῖται τιμὴ πρὸς τὴν νῆσον ἡμῶν καὶ τοὺς ἐπισημοὺς αὐτῆς βλαστοὺς, κατὰ διαφόρους ἐποχὰς ἀναφύεντας. Προσφέρομεν δὲ καὶ μετάφρασιν, παραλλήλως τοῦ πρωτοτύπου.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΘΩΜΑΣΑΙΟΥ ΠΡΟΣ Π. ΧΙΩΤΗΝ.

Preg. Sig. Chiotti

Ἀξιότιμε Κύριε Π. Χιώτη.

Ch' ella abbia voluto intitolare a me le affettuose parole dette in onore di Dionigi Solomos, debbo ringraziarla, e rallegrarmi con la bella sua patria del monumento che sarà, spero, agli Jonii e a Greci tutti ispirazione inesausta d' opere degne. Opere e d' ingegno e di mano e di cuore; giacchè

Εὐχαριστήτεες ὑμῖν ὀφείλω ὅτι εὐηρεστήθητε νὰ μοὶ προσφωνήσητε τὰς καταθυμίας λέξεις τὰς ἐπὶ τιμῇ Διονυσίου Σολωμοῦ προσρηθείσας, συγχαίρω δὲ ἅμα τῇ ὀραίᾳ ὑμῶν πατρίδι διὰ τὸ μνημεῖον ὅπερ, πέποιθα, θέλει εἶθαι πρὸς τοὺς Ἴονας καὶ τοὺς Ἕλληνας ἅπαντας ἀνεξάντλητος ἐμπνευσις ἐπὶ ἔργοις ἀξίοις. Ἔργοις μεγαλοφυΐας, χειρὸς καὶ καρδίας.

senza fatti di valore civile e di virtù generosa non è mai l' idea grande e potente la parola; e della triplice gloria, insieme conserta, la Grecia a tutte le genti offre esempi che vengono rifiorendo co' secoli. Nel discorso di lei leggo i nomi d' altri zacintii non pochi, i quali nel culto delle lettere precedettero al Solomos, preparandogli quasi i gradi per cui salire; e mi confermo nel credere che ogni bene nel mondo ha le sue preparazioni, non sempre avvertite, ma provvide sempre; che nessuna cospicua singolarità è unica nel suo genere, e quasi mostruosamente diversa da tutte le cose che la circondano; e che il terreno dove si è potuto educare una mente e un' anima eletta d' altre menti e anime simili, e forse maggiori e migliori, o è stato fecondo o può divenire. Ma l' ingegno del Solomos deve in parte la sua educazione all' Italia eziandio; e lo confessava con gioia e con vanto; così come l' Italia e tutto il mondo civile confessa di molto dovere alla Grecia, perchè i ricchi non temono di riconoscere quel debito

ἐπειδὴ ἄνευ γεγονότων πολιτικῆς ἀξίας καὶ γενναϊόφρονος ἀρετῆς οὐδέποτε ἡ ἰδέα εἶναι μεγάλη καὶ ἡ ἔησις ἰσχυρά· καὶ τῆς τριπλῆς ταύτης δόξης ὁμοῦ συναρμοζομένης, ἡ Ἑλλάς προσφέρει πᾶσι τοῖς ἔθνεσι παραδείγματα ἀναβάλλοντα καθ' ἑαυτοὺς τοὺς αἰῶνας. Εἰς τὴν ὑμετέραν προσλαλιὰν ἀναγινώσκω τὰ ὀνόματα ἐτέρων Ζακυνθίων οὐχὶ ὀλίγων, οἵτινες προηγήθησαν τοῦ Σολωμοῦ καλλιερῶντες τὰ γράμματα, προπαρασκευάσαντες, οὕτως εἰπεῖν, τὰς βαθμίδας δι' ὧν ἀνέβη. Ἐφ' ᾧ καὶ ἐνισχύεται ἡ πεποιοησὶς μου, ὅτι πᾶν ἀγαθὸν ἐν τῷ κόσμῳ ἔχει τὰς προπαρασκευάς του, οὐχὶ πάντοτε προαγγελλομένας, πάντοτε ὅμως προορωμένας, — ὅτι οὐδεμία περιφανὴς ὑπεροχὴ εἶναι μοναδική κατὰ τὸ εἶδος τῆς, καὶ σχεδὸν τερατωδῶς διάφορος ἀπάντων τῶν ἑαυτὴν περικυκλούντων πραγμάτων, — καὶ ὅτι τὸ ἔδαφος, ἐφ' οὗ ἠδυνήθη νὰ ἐκπαιδευθῆ νοῦς καὶ ψυχὴ ἐκλεκτὴ ὑπ' ἄλλων νόων καὶ δυνάμεων ψυχῶν, μεγαλητέρων δ' ἰσως καὶ καλλιτέρων, ἢ ὑπῆρξεν, ἢ δύναται νὰ γείνη εὐγονον. Ἀλλ' ἡ μεγαλόνοια τοῦ Σολωμοῦ ὀφείλει ἐν μέρει τὴν ἑαυτῆς ἀνάπτυξιν εἰς τὴν Ἰταλίαν. Αὐτὸς δὲ χαίρων καὶ ἐγκουχόμενος ὡμολογεῖ τοῦτο ὡς ἡ Ἰταλία καὶ ἅπας ὁ πολιτι-

che possono rendere con usura; e tra nazione e nazione il negarlo è di sleali o turpemente indigenti, il disprezio è di barbari, la smemoraggine d' imbecilli, la sconoscenza di peggio che bruti. Ond' ella, Signore, ha stimato degnamente onorare il poeta di Zante, col pensiero volando da Zante a Padova, e collocando il recente monumento di lui in compagnia di que' tanti che il Prato della Valle incoronano di grandi memorie, e Greci e Italiani ivi si trovano quasi in comune città, anzi in famiglia collocati. Anche di questo io ringrazio lei, che mi ha, come il Solomos ne' suoi vivaci e sovente poetici colloquii faceva, ricondotto a memorie care, e fatto coll' anima rivisitare i luoghi che o nella pompa di festive solennità, o nella lieta pace d' una sera raggianti, o passeggiati nella mia giovinezza. Ma più degno del poeta che noi desideriamo, troppo presto mancatoci e troppo miseramente, è quel volo ch' ella dalla fiorente isola natia scioglie ai monti dell' isola ricca di tante

ἀμένοιο κόσμοιο δμολογοῦσαι μετὰ γὰρ πρὸς τὴν Ἑλλάδα εὐγνωμοσύνην· διότι οἱ πλούσιοι δὲν φοβούνται ν' ἀναγνωρίζωσι τὸ χρέος, ὑπερδύνανται νὰ ἀποτίσωσι μετ' ἀφειδούιο τόκου· καὶ μεταξὺ ἔθνειο καὶ ἔθνειο ἡ ἀρνησιο αὐτοῦ εἶναι ἴδιοιο ἀπίστων καὶ αἰσχροῦν πενήτων, ἡ περιφρόνησιο εἶναι ἴδιοιο βάρβαρων, ἡ λήθη εἶναι ἴδιοιο εὐήθων, καὶ ἡ ἀγνωμοσύνη χειροῦν καὶ τῶν ἀλόγων ζῶων. Ὁθεν, Κύριο, πρεπόντως διενόηθητε νὰ τιμήσητε τὸν ποιητὴν τῆιο Ζακύνθου, διὰ τῆιο διανοίαιο ἰπτάμενοιο ἐκ Ζακύνθου εἰς Πάδοβαν, καὶ τοποθετῶν τὸ νεόδημητον τοῦτοιο μνημεῖον ἐν μέσῳ τοσοῦτων ἄλλων, ἅτινα τὸν ἐκεῖ ἀνθήκητον λειμῶνα (ἡl Prato della Valle) στέφουσι διὰ μεγάλων ἀναμνήσεων· Ἑλληνες δὲ καὶ Ἰταλοὶ εὐρίσκονται ἐκεῖ ὡς ἐν κοινή πόλει, ἡ μάλλον εἰπεῖν ἐν οἰκογενεῖα συνοικοῦντες (*) Πρὸς τοῦτοιο δὲ εὐχαριστῶ ὑμᾶς, ὅτι, ὡς ὁ Σολωμοιο ἔπραττε κατὰ τὰς ζωηράς καὶ συχνάκις ποιητικὰς συνομιλίαιο του, με ὠδηγήσατε εἰς προσφιλεῖς ἀναμνήσεις, καὶ κατορθώσατε ὅπως νοερώς ἐπισκεφθῶ καὶ πάλιν τοῦς τόπουο,

(*) Σ. Σ. Ὅπωο κατασταθῆ σοι ἐντελῶο καταληπτῶν τὸ χωρίον τοῦτο, ὅρα περὶ τὰ μέσα τοῦ περὶ οὗ ἡ ἐπίοκλη λόγου τοῦ Κ. Χιώτη.
(ἄλγανίπηο Φυλλ. 1.)

memorie, sepolte in essi quasi
 miniera di prezioso metallo;
 all' isola che non canti al-
 legri nè incenso di fiori ma
 innatza ora al cielo animose
 grida di guerra pia, e voce
 di sangue. Il sangue veneto,
 su quelle pietre rappreso,
 insieme col greco, ribolle
 adesso, e a Dio si leva in
 preghiera; e da quella pre-
 ghiera scenderanno, speria-
 mo, su tutta Grecia rugiade
 di libertà benedetta, e a quel-
 la voce di sangue rispon-
 deranno fatti d' amore ma-
 gnanimo e religiose armonie.

29 Marzo 67.

Fir.

Suo obb.
TOMASEO

θων εκείνων πεπληγός ανάμικτον μετά τοῦ Ἑλληνικοῦ, ἤδη ἀ-
 ναβράζει καὶ πρὸς Θεὸν ὑψοῦται δεόμενον· καὶ, πεποίθαμεν, ὡς
 ἐξ αὐτῆς τῆς δεήσεως θὰ κατέλωσιν ἐφ' ὅλης τῆς Ἑλλά-
 δος ψεκάδες εὐλογημένης ἐλευθερίας, εἰς ἐκείνην δὲ τὴν φωνὴν
 τοῦ αἵματος θὰ ἀποκριθῶσιν ἔργα ἀγάπης γενναιοψύχου καὶ θρη-
 σκευτικαὶ ἀρμονίαι.

29 Μαρτίου 67 Φλωρ.

Ὁ Σὺς
ΘΩΜΑΣΑΙΟΣ

(*) Σ. Σ. Ἐνταῦθα ἐννοεῖ ὁ σαφὲς ἐπιστολόγραφος τὴν νῦν ἡρακῶς μαχο-
 μένην νῆσον Κρήτην, ἧς μνησὶν ἐν τοῖς τελευταίοις τοῦ λόγου ἐπιπέησται ὁ Κυρ-
 κιώτης.

Περὶ Ἑλληνικῆς Φιλολογίας.

ὑπὸ τοῦ Αἰδουσιμωτάτου Σ. Τσόκου.

(Συγχεῖα ὕρα Φουλιάδ. 5.)

Τὰ κυριώτερα συγγράμματα, τὰ ὁποῖα περὶ τοῦ ὅλου τῆς
 ἱστορίας ταύτης πραγματεύονται, εἶναι·

Α'. Τὸ πληρέστερον ἀπὸ ὅλα ἡ Ἑλληνικὴ Βιβλιοθήκη τοῦ Ἰωάννου
 Ἀλμπέρτ. Φαβρικίου Bibliotheca Graeca seu notitia scriptorum
 graecorum εἰς δεκατέσσαρας τόμους καὶ εἰς μικρὸν 4ον. Ὁ συγγρα-
 φεὺς, ἓνας τῶν σοφωτέρων καὶ τῶν φιλοπονωτέρων τοῦ 17. αἰῶνος,
 ἐξώδευσεν εἰς αὐτὸ τὸ πόνημα 4 χρόνους τῆς ζωῆς του.
 Ἐναπέθηκεν εἰς ταύτην τὴν συλλογὴν τὸν καρπὸν τῶν ἀμέ-
 τρων ἀναγνώσεών του. Εὐρίσκεται ἐκεῖ ὅτι εἶχε δημοσιευθῆ
 εἰς τὸν καιρὸν του περὶ τῆς Ἑλληνικῆς φιλολογίας, τῆς θύρα-
 θεν καὶ τῆς ἱερᾶς. Κριτικὰς ἐρεῦνας, πολλὰ τεμάχια συγ-
 γραφῶν ἀρχαίων, ὅπου δὲν εἶχαν ἀκόμη τυπωθῆ, ὁ Φαβρί-
 κιος παρεξήγησεν εἰς τὸ σύγγραμμα αὐτὸ καὶ τινὰς διαλέ-
 ξεις διαφόρων σοφῶν.

Τὸ μόνον ἐλάττωμα, τὸ ὁποῖον δύναται τις νὰ ἐλέγξῃ εἰς
 ταύτην τὴν πλατυτάτην συγρᾶμσιν, εἶναι ἡ παντελής ἔλλει-
 ψις τάξεως καὶ μεθόδου. Πράγμα τὸ ὁποῖον ἀποκαθιστᾶ πολ-
 λὰ χληρὰν τὴν μεταχειρίσιν του.

Ἡ Ἑλληνικὴ Βιβλιοθήκη ἀνετυπώθη δις, ἀλλὰ τὸ 1790 The-
 oph. Christoph. Harless ἐπεχείρησε τετάρτην ἐκδοσιν ἐπληξη-
 μένην μ' ὅλας τὰς ἐμπεριεχομένας εἰδήσεις καὶ τὰ πολλατάτα
 φιλολογικὰ συγγράμματα, ἅτινα ἐφάνησαν μετὰ τὸν τοῦ Φα-
 βρικίου θάνατον. Ἀλλὰ μ' ὅλας τὰς προσθήκας πάλιν φυλάτ-
 τεται εἰς τὴν ἐκδοσιν ταύτην κατὰ μέγα μέρος ἡ ἀταξία καὶ
 ἡ ἀμεθοδία τῶν πρώτων ἐκδόσεων. Ὁ Ἄρλεσσ ἐξέδωκε 12 το-
 μους· ὁ 16', ὅστις ἐφάνη τὸ 1809, φθάνει ἕως τὴν 471 σελίδα
 τοῦ δ' τόμου τῆς παλαιᾶς ἐκδόσεως. Δὲν ἔζησε νὰ ἐκδώσῃ τοὺς
 τελευταίους τέσσαρας τόμους, καὶ οὕτως τὸ μέγα τοῦτο ἔργον
 ἔμεινεν ἀτελές, μὴ ἔχον δὲ ἀλφαριθμητικὸν κατάλογον εἶναι δυσ-
 κολομεταχειρίστον.

Τὸ 1778 ὁ Ἄρλεσσ εἶχεν ἐκδώσῃ Introductio in historia
 linguae graecae, σύγγραμμα ὀλιγώτερον ὀγκῶδες καὶ περισσό-
 τερον συστηματικόν, διωρισμένον ν' ἀντικαταστήσῃ ὡς ἐγχειρί-
 διον τὴν ἀμετρον Βιβλιοθήκην τοῦ Φαβρικίου. Δευτέρα ἐκδοσις

τοῦ συγγράμματος τούτου, ἥτις ἐφάνη ἀπὸ τοῦ 1792—1795, συνιστᾷ δύο τόμους εἰς 8ον. Τὸ δὲ 1804 καὶ 1806 ἐφάνησαν 2 τόμοι καὶ συμπληρώματα.

Πραγματεύεται ὁ συγγραφεὺς ἐκεῖνος περὶ τῆς θύραθεν καὶ ἐκκλησιαστικῆς φιλολογίας. Ἀλλὰ καὶ τὸ σύγγραμμα καὶ τὰ συμπληρώματα ἀνεσκευάσθησαν εἰς μίαν σύνοψιν ἣν ἐξέδωκεν ὁ Ἄρλεσσ τὸ 1812 ὑπὸ τὸν τίτλον «Brevior notitia litteraturae graecae in primis scriptorum graecorum, ordini tempons adcomodata in isum juventutis Lips 1812» μικρὸν εἰς 8ον εἶναι ἐγχειρίδιον διδακτικὸν, ἀλλ' ἔχει χρεῖαν συμπληρώσεως καὶ πολλῶν διορθώσεων.

Κατὰ τοὺς αὐτοὺς χρόνους προφέσωρ τις τῆς Vilnae M. Gofredus Ernestus Groddeiu ἐξέδωκε «historiae graecorum litterariae elementa. Vilnae 1812» μικρὸν εἰς 8ον.

Τὸ 1812 ἐξέδωκεν ὑπὸ τὸν τίτλον «initia historiae graecorum litterariae» τὸν 4. τόμον νέας ἐκδόσεως τοῦ συγγράμματος.

Εἰς τὸ Γαλλικόν, εἶναι καὶ μεταφρασμένον εἰς τὴν γλώσσάν μας, «histoire de la litterature grèque e profan par M. Scoell' ἡ πρώτη ἐκδοσις τὸ 1813, ἡ δευτέρα εἰς 7 τόμους τὸ 1825. (ἀκολουθεῖ.)

ΣΥΖΥΓΙΚΟΣ ΕΡΩΣ

Ἡ ΛΕΣΛΙΟΣ ΚΑΙ ΜΑΡΙΑ

ΔΙΗΓΗΜΑ

(Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ.)

Ὁ ἐπιστήθιος φίλος μου Λέσλιος ἐνυμφεύθη ὡραίαν τινὰ καὶ πολυθέλητρον νεάνίδα ἀνατραφεῖσαν ἐν μέσῳ πολυτελοῦς βιωσεως. Αὕτη, εἶναι ἀληθές, δὲν ἦτο πλουσία, ἀλλ' ὁ πλοῦτος τοῦ φίλου μου ἦτον ἐπαρκής, οὗτος δὲ ἐναδρύνετο ἐπὶ τῇ ἀξιώσει τοῦ νὰ ἀναβιβάξῃ αὐτὴν εἰς πᾶσαν κομψοπρεπῆ ἑνασχόλησιν καὶ νὰ τὴν χειραγωγῇ εἰς τὰς λεπτοφειάς ἐκεῖνας συν-

διεσθήσεις καὶ ἰδανικότητας, αἵτινες κυοφοροῦσιν εἰδός τι γοητείας παρὰ τῷ γυναικείῳ φύλῳ.—«Ἡ ζωὴ της» εἶπεν αὐτὸς «ἔσεται ὡσεὶ μαγικὸν φαινόμενον.»

Ἡ μεγάλη διαφορὰ τῶν χαρακτήρων τῶν ἀπ' ἀλλήλων προήγαγεν ἁρμονικὴν τινὰ συμφωνίαν· αὐτὸς μὲν ἦτο βωμαντικῆς καὶ ὀλίγον τι σοβαρᾶς ἰδιοσυγκρασίας, ἐκεῖνη δὲ πλήρης ζωῆς καὶ τέρψεως. Συχνάκις ἐπέστησα τὴν προσοχήν μου ἐπὶ τῆς ἀφώνου ἐκστάσεως, μεθ' ἧς οὗτος ἀφωαιοῦτο ἐπ' αὐτῆς ἐν τῇ συνεντεύξει τῶν ἧς τὸ γόητρον ἀπεκαθίσταν αὐτὴν αἰ χარიέσσα διαθέσεις της, καὶ τίνι τρόπῳ ἐν μέσῳ τῆς φαιδρότητος τὸ ἅμα της εὐηρεστεῖτε νὰ στρέφεται σιγῆρον ἐπ' αὐτοῦ ὡσανεὶ ἐκεῖ περίξ νὰ ἀνεζήτει δεξιώσιν καὶ θυμηδίαν. Ὅτε δὲ ἐστηρίζετο ἐπὶ τοῦ βραχίονός του, τὸ λεπτοργόν σχῆμά της ἔκειτο εἰς ἐλαφρὰν ἀντιπαράθεσιν πρὸς τὴν ὑψηλὴν ἀνδρικήν ἐκείνου ἄποψιν. Ἡ πλήρης ἐρασιμότητος συμπεριφορὰ, δι' ἧς αὕτη προσήλου ἐπ' ἐκείνου τὰ βλέμματα, ἐφαίνετο ὅτι ἐπροκάλει ἐν αὐτῷ τοιαύτην ἐπίβροϊαν θριαμβευτικῆς ὑπεροφίας καὶ ἐρωτικῆς τρυφερότητος, ὡς οὗτος νὰ ἤρατο διακαῶς τὸ ἐράσμιόν του φορτίον ἐκ τῆς ἰδιαζούσης εἰς αὐτὸ ἀδυναμίας. Οὐδέποτε, ναί, ζευγὸς διήνυσε τὴν ἀνθηρὰν ὁδὸν πρῶϊμου καὶ αἰσίου ὕμεναίου μετ' αἰθριώτερον πρόσωπον εὐδαιμονίας.

Ἡ εἰς μεγάλας ὅμως ἐμπορικὰς ἐπιχειρήσεις ἀφιέρωσις δολοκλήρου τῆς περιουσίας του ὑπῆρξεν ἡ δυστυχία τοῦ φίλου μου· δὲν εἶχε δὲ νυμφευθῆ πρὸ πολλῶν μηνῶν, ὅτε διὰ σειρᾶς ἀπροόπτων δυστυχιῶν κατεστράφη ἄρδην, ἐκτεθειὸς σχεδὸν ἐν μέσῳ πτωχείας. Ἐπὶ τινὰ χρόνον διετήρησε γνωστὴν ἐν ἑαυτῷ μόνον τὴν θέσιν του καὶ κατηναλίσκετο μετὰ πελιδνοῦ προσώπου καὶ κατεσπαργμένης καρδίας. Ἡ ζωὴ του ἦτο πρότυπον ἀγωνίας, ἦνπερ ἀπεκαθίστα ἔτι μᾶλλον ἀφόρητον ἡ ἀνάγκη τοῦ νὰ ὑπομειδῇ εἰς τὴν παρουσίαν τῆς συζύγου του, διότι δὲν εἶχε τὸ θάρρος νὰ γίνῃ πρόξενος θλίψεως εἰς αὐτὴν διὰ μιᾶς τοιαύτης εἰδήσεως. Αὕτη οὐδὲν ἤσπον διέγνω, διὰ τῶν ὀξυδερκῶν τῆς ἀφοσιώσεως ἁμάτων, ὅτι δὲν εὐημέρει ἐντελῶς μετ' αὐτῆς. Παρετήρησε τὰ ἠλλοιωμένα του βλέμματα, τοὺς βαρυθύμους του στεναγμούς· οὐδὲ ἦτο δυνατόν νὰ ἀπατηθῇ ἐκ τῶν ἀσθενῶν καὶ προσπονημένων προσπαθειῶν φαιδρότητος. Αὕτη ἐξήντηλθεν ὅλας

τὰς τερπνοτέρας ἐνεργείας καὶ τὰς τρυφερωτέρας θωπείας τῆς ἵνα τὸν ἐπαναγάγῃ εἰς τὴν εὐτυχίαν, πλὴν ἐν τῇ ψυχῇ αὐτοῦ μόνον ὦθει βαθύτερον τὸ βέλος. Ὅσῳ μᾶλλον τῷ ἔδιδε θέλγητρα ἔρωτος, τόσῳ ἐνοχλητικωτέρα ἀπέβαινε δι' αὐτὸν ἡ ἰδέα ὅτι μετ' ὀλίγον θὰ ἀπεκαθίστα αὐτὴν δυστυχῆ. Ὀλίγος χρόνος, διελογίζετο ἐν ἑαυτῷ, καὶ ἡ αἰθριότης ἐξέφανεσθῆσεται τῶν παρειῶν τῆς, ἡ ἁρμονία ἐκλείψῃ ἐκ τῶν χειλέων ἐκείνων, τὸ στιλβῶδες τῶν ὀφθαλμῶν τῆς σβεσθήσεται ἐκ τῆς θλίψεως, καὶ ἡ εὐδαίμων καρδία, ἥτις ἠρέμα πάλαι εἰς ἐκείνα τὰ στήθη, θέλει καταπιεσθῆ, ὡς ἡ ἰδική μου, ἐκ τῶν φροντίδων καὶ ἀθλιότητων τοῦ κόσμου τούτου.

Τέλος, ἡμέραν τινὰ ἤλθε πρὸς με καὶ μοι ἀφηγήθη ἐν ὀδότητι τὴν κατάστασίν του, μὲ τόνον τῆς ἐσχάτης ἀπελπισίας. Ἀφοῦ τὸν ἠκροάσθη ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, τὸν ἠρώτησα.

— Ἡ σύζυγός σου εἶναι ἐν γνώσει ὄλων πούτων;

— Εἰς τὴν ἐρώτησίν μου ταύτην διεβράβη εἰς ἀγωνίαν δακρῶν.

— Πρὸς Θεοῦ, ἐφώνησε, ἂν μικρὰν δι' ἐμὲ ἔχῃς εὐσπλαγχνίαν μὴ ποιῆς μνεῖαν περὶ τῆς συζύγου μου· ἢ περὶ αὐτῆς φροντίς μὲ ἔλκει σχεδὸν εἰς ἀπόγνωσιν.

— Καὶ διατί ὄχι; προσέθηκα, αὕτη ἔσεται ἐνήμερος θάπτον ἢ βράδιον· εἶναι ἀδύνατον νὰ τηρήσῃ ἐν ἀγνοίᾳ αὐτῆς; ἐν τοιοῦτον, ἡ εἰδήσις δὲ δυνατὸν νὰ προσβάλῃ αὐτὴν εἰς τρόπον μᾶλλον σπαραξικάρδιον, ἀφ' ὅ,τι μουμένην παρὰ σοῦ τοῦ ἰδίου· οἱ φθόγγοι ἐκείνων οὐς ἀγαπῶμεν μαλάσσουσι καὶ τὰς πλέον ἀπευκταίας τῶν εἰδήσεων. Πρὸς ταῦτοις στερεῖς σεκυτὸν τῶν συμπαιθητικῶν τῆς πικραμυθιῶν, καὶ οὐ μὴν τοῦτο, ἀλλ' ἐπίσης διακινδυνεύεις τὸν μόνον δεσμὸν, ὅστις δύναται νὰ τηρήσῃ ἀνασπαστάτους τὰς καρδίας—ἄρρηκτον συναφειαν αἰσθημάτων καὶ συνεπαφῆς. Αὕτη τάχιστα θέλει ἀντιληφθῆ ὅτι κάτι λαθραίως νέμεται τοῦ νοός σου· ὁ δὲ ἀγνός ἔρωσ δὲν ἀνέχεται ἐνδοιάσεις· ὁ ἔρωσ συναισθάνεται τὴν περιφρόνησιν καὶ τὸν ἐξευτελισμὸν καὶ ὅταν ἀκόμη αἰ θλίψῃς ἐκείνων οὐς ἀγαπᾷ κρύπτονται ἀπ' αὐτοῦ.

— Ὡ φίλε μου! ἀλλὰ σκεπτόμενος ὁποῖαν ἀνατροπὴν θὰ προκαλέσω ἐφ' ὄλων τῶν εἰκόνων τοῦ μέλλοντός τῆς — ὅτι θὰ κατακρημνίσω τὴν αἰθερίαν ψυχὴν τῆς μέχρι γῆς, λέγων κῆρτῆ ὅτι ὁ σύζυγός τῆς εἶναι εἰς ἐπάτης! — ὅτι θὰ μένη ἐστηρημένη ὄλων τῶν θεληγῆτρων τῆς ζωῆς — ὄλων τῶν ἠδονῶν τῆς κοινωνίας—ὅτι

νὰ ἀποσυρθῆ μετ' ἐμοῦ εἰς ἔνδειαν καὶ σκοτοδίνην! . . . . .
 Νὰ τῇ εἴπω ὅτι τὴν ἀπόθησα τῆς σφαίρας, ἐν ἣ αὕτη ἡ δύνατο νὰ διατελῇ ὄσα ἐν διαρκεί εὐδαιμονία! — τὸ φῶς παντὸς ὀφθαλμοῦ—ἡ ἐκπληξίς πάσης καρδίας! — Πῶς δύναται αὕτη νὰ ὑποστῇ πενίαν; αὕτη ἀνετράφη ἐν πλήρει ὀδιδιότητι. Πῶς δύναται νὰ ἀνεχθῆ ἀφροντισίαν; Αὕτη ἦτο τὸ εἶδωλον τῆς κοινωνίας. Ὡ! τοῦτο θὰ κατασπαράξῃ τὴν καρδίαν τῆς.

Ἐνόησα, ἡ θλίψις του ἦτο εὐγλωττος καὶ περιέμενον νὰ διανύσῃ τὴν πορείαν τῆς, καθότι ἡ λύπη ἀνακουφίζει ἑαυτὴν διὰ λέξεων. Ἀφοῦ ὁ παροξυσμὸς του ἀνεστάλη καὶ ἐδυσθίθη ἐκ νέου εἰς θυμοδαρῆ σιωπὴν, ἐπανήλθον ἀτρέμας ἐπὶ τοῦ προκειμένου, παροτρύνων αὐτὸν νὰ ἀνακοινώσῃ ἅπαξ τὴν θέσιν του εἰς τὴν σύζυγόν του. Αὐτὸς ἔσειε μετὰ κατηφείας πλὴν ἀποφασιστικῶς τὴν κεφαλὴν.

— Ἀλλὰ πῶς θὰ τηρήσῃ ἐν τοιοῦτον μακρὰν ἀπ' αὐτῆς; εἶναι ἀναγκαῖον αὐτῇ νὰ τὸ μάθῃ, καθόσον δυνατὸν νὰ ἀκολουθήσῃ τὴν ἀριόζουσαν πρὸς τὴν μετατροπὴν τῶν περιστάσεων σου ὁδόν. Σὺ πρέπει νὰ μεταβάλῃς τρόπον τοῦ ζῆν — μάλιστα, παρατηρήσας στενοχωρίαν τινὰ πλανώμενην ἐπὶ τῆς φυσιογνωμίας του, δὲν πρέπει νὰ λυπῆσαι ὡς ἐκ τούτου.— εἶμαι βέβαιος, σὺ ἀνέκαθεν δὲν περιώρισας τὴν εὐτυχίαν σου μόνον εἰς τὴν ἐσωτερικὴν ἀπόχρωσιν—ἀλλ' οὐδὲν ἤσσον ἔχεις φίλους, ἐπιστηθίους φίλους, οἵτινες δὲν θέλουσιν ὑπολάβῃ τὸ δεινὸν τῆς θέσεώς σου ὡς ἐκ τῆς ἥττον πολυτελοῦς ἐνοικήσεως· καὶ βεβαίως, ἵνα διάγῃς εὐτυχῶς μετὰ τῆς Μαρίας δὲν ἀπαιτεῖται νὰ ἔχῃς μέγαρον.

— Ἡδυνάμην νὰ ἤμαι εὐτυχῆς μετ' αὐτῆς, ἀνέκραξε σπασμωδῶς, καὶ εἰς μίαν καλύβην.— Ἡδυνάμην νὰ ὑποβιβασθῶ μετ' αὐτῆς εἰς τὴν πτωχείαν, καὶ εἰς αὐτὸν τὸν τάφον.— Ἡδυνάμην.— Ἡδυνάμην.— Ὁ Θεὸς ἄς τὴν εὐλογῇ! — Ὁ Θεὸς ἄς τὴν εὐλογῇ! ἀνεφώνησεν, ἐλισθῆσας εἰς παλινωδίαν τινὰ ἄλγους καὶ ἔρωτος.

— Καὶ πιστεύσατέ μοι, φίλε μου, προσέθηκα πλησιάζων καὶ λαμβάνων αὐτὸν περιπαθῶς ἐκ τῆς χειρὸς, πιστεύσατέ μοι, ἡ Μαρία θὰ ἦναι ἡ ἴδια πρὸς σέ. Μάλιστα καλλίτερον τοῦτο ἔσεται πηγὴ μεγαλαυχίας καὶ θριάμβου δι' αὐτὴν—τοῦτο θέλει ἀναβρεῖσθῃ ὅλας τὰς ἀνερμηνεύτους ἐνεργείας καὶ τὰς διαμαρτίαι συμπαθείας τῆς φύσεώς τῆς, καθόσον αὕτη θὰ ἐνασμε-

νίζεται ἀποδεικνύουσα ὅτι ἀγαπᾷ σὲ δι' ἑαυτήν. Ἰπάρχει ἐν ἐκάστη ἀληθεῖ γυναικείᾳ καρδίᾳ σπινθήρ τις οὐρανόθεν πυρός, ὅστις καθεύδει μὲν ἐπὶ τῆς ἀγανοῦς αἴγλης τῆς εὐδαιμονίας, ἀλλ' ὅστις ἀναπυρακτούται καὶ ἀκτινοβολεῖ καὶ διαλάμπει εἰς τὴν σκοτεινὴν ὥραν τῆς δυστυχίας. Οὐδεὶς γινώσκει ὁποῖον μέρος τῶν στέρων του ἀποτελεῖ ἡ σύζυγος—οὐδεὶς γινώσκει ὁποῖος ὑπουργὸς ἄγγελος εἶναι αὕτη,—ἀν μετ' αὐτῆς δὲν διέλθη ἀναμέσον τῶν φλογίνων δοκιμασιῶν τοῦ κόσμου τούτου.

Ἐντὸς τῆς ἐλκυστικῆς συμπεριφορᾶς μου καὶ τοῦ ἰδεώδους ὕψους τῶν ἐκφράσεών μου ὑπῆρχε κάτι τι, ὅπερ ἀφῆρπασε τὴν ἐξημμένην φαντασίαν τοῦ Λεσλίου. Ἐγνώριζον κάλλιστα τὸ πρόσωπον μεθ' οὗ συνηλλαττόμην, καὶ προβαίνων συμφώνως μετὰ τὴν ἐντύπωσιν ἦν καὶ εἶχον προκαλέσῃ, ἐπέραννα πειθαναγκάζων αὐτὸν νὰ μεταβῇ εἰς τὸν οἶκόν του καὶ νὰ ἀνοίξῃ τὴν ἀλγοῦσαν καρδίαν του πρὸς τὴν σύζυγόν του.

Ἡρέπει νὰ ὁμολογήσω ὅτι, ἀνεξαρτήτως ὅσων εἶπον, τὸ ἄτομόν μου συνέτεινεν εἰς τὴν ἐπιτάχυνσιν τοῦ ἀποτελέσματος. Τίς δύναται νὰ ὑπολογίσῃ ἐπὶ τῇ μεγαθυμίᾳ μιᾶς, τῆς ὁποίας δλόκληρος ἡ ζωὴ ὑπῆρξε σφαῖρα τέρψεων; Αἱ παιδραὶ διαθέσεις τῆς ἡδύνατο νὰ ἀνατραπῶσι ἐπὶ τῆς μελαντειχοῦς καὶ θλιβεραῦς ἐξόδου τῆς ἐσχάτης ἐκείνης ταπεινώσεως, αἰφνιδίως ἀνοιχθείσης ἐνώπιόν της, ὡς ἐπίσης καὶ νὰ σκοτοδινιάσωσι ἂν καὶ ἐν ὑπαίθρῳ, ὅπου τέως εἶχον διαλάμψῃ. Προσέτι ἡ καταστροφὴ πανολβίου ζωῆς παρακολουθεῖται διὰ τοιαύτης πληθύος βασανιστικῶν ὀδυνῶν αἵτινές εἰσιν ὅπως ἀλλότριαι εἰς πᾶσαν ἄλλην περιπτώσιν. Ἐν περιλήψει, τὴν ἐπιούσαν πρῶταν συναντῶ τὸν Λεσλίον, οὐχὶ ὁμως καὶ ἄνευ τινὸς ἐνδοιασμοῦ. Αὐτὸς εἶχε κάμῃ τὴν ἐκδήλωσιν.

—Τίνι τρόπῳ λοιπὸν τὸ ἠνέχθη;

—Ὡς Ἄγγελος! Ἐφαίνετο μάλιστα ὅτι τῆς ἐπαρηγόρησε τὸν νοῦν, διότι περιεῖλιξεν τοὺς βραχιονὰς τῆς πέριξ τοῦ τραχήλου μου, καὶ ἠρώτησεν ἂν τοῦτο ἦτον ὅλον ἐλεῖνο ὅπερ ἐπ' ἐσγμάτων με κατέστησε τόσον δυστυχῆ. Δυστυχῆς γύναι! προσέθηκεν. Πλὴν αὕτη δὲν δύναται νὰ ἀποτίσῃ τὴν ποινὴν εἰς ἣν ὀφείλομεν νὰ ὑπαχθῶμεν· αὕτη δὲν ἔχει ἰδέαν πενίας, ἀλλ' ἀφηρημένως πως ἀνέγνω μόνον περὶ αὐτῆς ἐν τῇ ποιήσει, ὅπου ἔρωσ καὶ πενία συνδυάζονται. Αὕτη δὲν αἰσθάνεται εἰσέτι στέρησιν, οὐδεμίαν ἤδη ὀφίσταται μείωσιν τῶν συνήθων τέρψεων καὶ κομποπρεπειῶν.

Ὅταν θὰ φθάσωμεν εἰς τὴν πρακτικότητα, ἵνα δοκιμάσωμεν τὰς ἀπευκταῖας τῆς φροντίδας, τὰς ἐξουθενητικὰς τῆς ἀνάγκας, τοὺς ἐπαράτους τῆς ἐξευτελισμοῦ—τότε ἔσεται ἡ πραγματικὴ δοκιμασία.

—Ἀλλὰ, εἶπον, ἤδη ὅτε ὑπερεπηθήσατε τὴν δυσχερεστάτην ἐπιχείρησιν, ἐκείνην δηλαδὴ τοῦ νὰ ἀνακοινώσητε τὴν θέσιν σας εἰς τὴν Μαρίαν, ὅσω ἐργηγορότερον γίνῃ γνωστὸν εἰς τὸν κόσμον τόσω καλλίτερον. Ἡ ἐκδήλωσις δυνατὸν νὰ ᾖναι δυσάρεστος, ἀλλ' οὐδὲν ἦσσαν δὲν εἶναι ἡ ἀπλῆ τις δυστυχία, ἥτις καὶ ἀμέσως θὰ ἐξαφανισθῇ ἐνῷ ἄλλως τε, ἐν ὅσω ἐμμένει ἐν τῇ προλήψει, δυσανασχετεῖς ἀνὰ πᾶσαν ὥραν τῆς ἡμέρας. Ἡ πενία δὲν βασανίζει τόσον τὸν κατεστραμμένον ἄνθρωπον ὅσον ἡ ἀξίωσις—ἡ πάλη μεταξύ ὑπεροπτικοῦ νοός καὶ κενοῦ βαλαντίου—ἡ συντήρησις τῆς ματαίας ἐκείνης ἐπιδείξεως, ἥτις δέον νὰ καταλήξῃ ὅσον τάχος. Λάβε τὸ θάρρος νὰ συνταχθῆς μετὰ τῆς πτωχείας, οὕτω δὲ ἀφοπλίζεις αὐτὴν τῶν αἰχμηροτάτων κεντημάτων.

Ὡς πρὸς τὰ τοιαῦτα εὔρον τὸν Λεσλίον ἐντελῶς προδιατεθειμένον. Αὐτὸς δὲν ἦτο καινόδοξος, ὡς πρὸς δὲ τὴν σύζυγόν του, δι' αὐτὴν μόνον ἦτον ἀκάθεκτος, ἵνα συμμορφωθῇ μετὰ τὴν ἀλοιωθεῖσαν τύχην των.

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας, ὁ Λεσλίος μετὰ προσεκάλεσε ἡμέραν τινά. Αὐτὸς εἶχεν ἤδη διαθήσῃ τὸ μέγαρόν του, καὶ μόνον διετήρησε μικρὸν ἀγροκήπιον, ὀλίγα μίλια μακρὰν τῆς πόλεως. Ὅλην τὴν ἡμέραν ἐνησχολήθη νὰ ἀποστείλῃ τὰ ἐπιπλα. Τὸ νέον τοῦτο ἐνδιαίτημα ἀπῆτει εὐάριθμὰ τινα εἶδη, καὶ ταῦτα ἐκ τῶν μᾶλλον κοινῶν. Ἄπανα ἡ πολυτελὴς διασκευὴ τοῦ πρώην μεγάρου ἐξεπονήθη, ἐξαιρουμένης τῆς κρῆνης τῆς συζύγου του. Ὁ Λεσλίος ἐνθυμήθη ὅτι αὕτη ἤρρεσκεν ὑπερβαλλόντως εἰς τὴν Μαρίαν—αὕτη ἀπετέλει μέρος τῆς μικρᾶς ἱστορίας τῶν ἐρώτων των,—διότι ἠρίθμει τινὰς τῶν μᾶλλον τερψιθύμων στιγμῶν τοῦ ἀμοιβαίου ἔρωτος, καθ' ὅς ὁ Λεσλίος ἀφηρπάζετο ἐκ τοῦ ὄργάνου ἐκείνου, ἀκροώμενος τοὺς εὐμελεῖς ἤχους τῆς φωνῆς της. Δὲν ἠδυνάμην νὰ κρατήσω ἐν μειδίαμα κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην τῆς ῥωμαντικῆς ἐρωτοτροπίας ἐνὸς παλιμπαιδοῦντος συζύγου. Ὁ Λεσλίος εἶχεν ἤδη μεταβῇ εἰς τὸ ἀγροκήπιον, ὅπου ἡ σύζυγός του, καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ἡμέρας, ἐνησχολήθη ἐπὶ τῆς διαβρυθμίσεως. Αἱ συμπάθειαι μου ἔλαβον ἐνεργητικώτερον

ἐνδιαφέρον περὶ τῆς προόδου τῆς οἰκογενειακῆς ταύτης ἱστορίας, ἐπειδὴ δὲ ἦτο ὠραιότατη ἐσπέρα, προσεφέρθη νὰ συνοδεύσω τὸν Λέσλιον.

Ἦτο ἀππυδημένος ἐκ τῶν κόπων τῆς ἡμέρας, καθ' ὁδὸν δὲ ἐβρίθθη εἰς περισπασμὸν τινὰ νεκροσήμευ ἀρμονίας.

— Δυστυχῆς Μαρία! ἀνέκραξε τέλος, ἀφίπων βαρυαλγῆ τινὰ στεναγμὸν ἀπὸ τῶν χειλέων του.

— Καὶ πῶς περὶ αὐτῆς; ἤρώτησα τῆ συνέβη τίποτε;

— Πῶς; μοι εἶπεν ἐκτοξεύσας ἐπ' ἐμοῦ ἀπαλπι βλέμμα, μικρὸν εἶναι ἴσως νὰ ἀποκατασταθῆ εἰς τὴν θλιβεράν ἐκείνην θέσιν, νὰ κλεισθῆ εἰς μίαν ποταπὴν καλύβην, καὶ νὰ ὑποχρεωταί νὰ ἐνδιατρίβῃ καὶ εἰς τὰς μικροπρεπεστέρας ἐπασχολήσεις τῆς πενιχρᾶς κατοικίας της;

— Δυσηρεστήθη λοιπὸν ἐπὶ τῆ μεταβολῇ;

— Δυσηρεστήθη! Αὐτὴ οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ θυμηδία καὶ εὐδιάθεσία. Τῆ ἀληθείας, μᾶλλον εὐδιάθετος ὑπέροπετ' με ὑπεδέχθη πλήρης ἔρωτος, τρυφερότετος καὶ παραμυθίας.

— Ἀξιοθαύμαστος κόρη! ἀνέκραξα. Σὺ ἀποκαλεῖς σεαυτὸν δυστυχῆ, φίλε μου. Σὺ ὅμως οὐδέποτε ὑπῆρξας τοσαύτου εὐτυχῆς— οὐδέποτε διέγνως τοὺς ἀπειροπληθεῖς θησαυροὺς τῆς ὑπεροχῆς, ἢν κέκτησαι ἐπ' ἐκείνης τῆς γυναικός.

— Ὡ! ἀλλὰ φίλε μου, ἂν ἡ πρώτη αὐτῆ ἐν τῷ ἀγροκηπίῳ συνάντησις ἐτελείωνεν αἰσίως νομίζω ὅτι θὰ ἤμην πανόλβιος. Δυστυχῶς ὅμως εἶναι ἡ πρώτη ἡμέρα τῆς πραγματικῆς δοκιμασίας— αὐτὴ εἰσῆχθη εἰς ποταπὴν κατοικίαν— ὅλην τὴν ἡμέραν κατέγεινε διαβρῦθμιζουσα τὴν εὐτελῆ διασκευὴν της— πρῶτον ἤδη ἐθακίματε τοὺς κόπους τῶν οἰκιακῶν ἀσχολιῶν— πρῶτην ἤδη φεραν εἶδε ἐαυτὴν ἐντὸς μιᾶς οἰκίας, ἀπεκδυμένης παντὸς πολυτίμου, ὡς ἐπίσης καὶ παντὸς ἀρμοδίου πράγματος— ἴσως δὲ τὴν κάθηται ἐξηντημένη καὶ ἀδιάθετος ἀναπολοῦσα ἐν τῇ νῦ τὴν εἰκόνα τῆς μελλούσης ἐνδείας.

Ἢ παρατήρησις αὐτῆ εἶχε βαθμὸν τινὰ πιθανότητος, δι' ἣ δὲν ἐδυνήθη νὰ ἀντιτάξω τι, ὠδεύομεν δὲ ἐν σιγῇ.

— Στραφέντες ἐκ τῆς μεγάλης ὁδοῦ εἰς στενωπὸν τινὰ, τὸσον σύσκιον ἐξ ἀγροδένδρων, ὥστε εἶδιδε πλήρη ἀποψιν ἐραμιτηρίου, ἀφίχθημεν ἀπέναντι τοῦ ἀγροκηπίου. Ὡς ἐκ τῆς προόψεως του ἐφάνετο ὅτι ἦτο ποταπώτατον, ὄντως διὰ ποιμαντικῶν ποιητῆν, οὐδὲν ἦσσαν ὅμως εἶχεν εὐάρεστόν τινὰ ἀγροτικὴν θέαν.

Ἄγρια τις ἀναδενδρᾶς ἀνείρπετο ἀπολήγουσα εἰς σύμπυκνον φυλᾶδα, ὀλίγα δὲ τινὰ δένδρα ἐξέτεινον εὐχαρίτως τοὺς κλάδους των ἐπ' αὐτοῦ παρετήρησα ἐπίσης καὶ τινὰς ἀνθοκώμους γάγρας, συμμέτρως διεσπαρμένας περίξ καὶ ἀπέναντι τῆς θύρας, ἐπὶ εὐχλόου γῆς. Μικρὰ θυρὶς ἠνοίγετο ἐπὶ τινος ἀτραποῦ, ἥτις ἦγεν ἀπ' εὐθείας, ἀναμέσον θάμνων τινῶν, πρὸς τὴν θύραν. Μόλις ἐπλησιάσαμεν, ἤκούσαμεν τὸν ἦχον μουσικῆς. Ὁ Λέσλιος ἐδράξατο τοῦ βραχίονός μου ἀνέσχομεν τὸ βῆμα καὶ ἠκροώμεθα. Ἦτο ἡ φωνὴ τῆς Μαρίας, ἥτις ἐψαλλε μὲ ὕφος συγκινητικωτάτης ἀπλοικότητος μικρὰν ᾠδὴν, δι' ἣν ὁ σύζυγός της κατ' ἐξοχὴν ἐνησμενίζετο.

Ἡσθάνθη τὴν χεῖρα τοῦ Λεσλίου τρέμουσαν ἐπὶ τοῦ βραχίονός μου. Προέβη βήματά τινὰ ἐπὶ τὰ πρόσω, ἵνα ἀκροασθῆ μᾶλλον διακεκριμένως. Τὰ βήματά του ἐπροξένησαν θόρυβόν τινὰ ἐπὶ τῆς τροχάλωδου ἀτραποῦ. Καλλιπάρειον καὶ εὐεῖδὲς πρόσωπον ἀπήστραψεν ἀπὸ τὸ παράθυρον πρὸς τὰ ἔξω, καὶ ἀνελεῖφθη— ἠκούσθη ἐλαφρὸς τις ἔθματισμός— καὶ ἡ Μαρία ἤρχετο ἔξω βρενθυομένη πρὸς συνάντησίν μας— ἦτο ἐνδεδυμένη λευκὴν τινὰ καὶ χαρίεσαν ἀγροτικὴν στολὴν, ὀλίγα ἀγριάνθη ἀνεκυκλοῦντο ἐπὶ τῆς πελυθελγῆτρου της κόμης, κάλυξ ἐρυθμάτους διεκρίνετο ἐπὶ τῶν παρεῶν της, καὶ ὅλον της τὸ πρόσωπον ἤκτινοβόλοι ἐκ μειδιαμάτων. Οὐδέποτε ἡ ὄψις της μοι ἐφάνη τοσοῦτον ἐρασμαία.

— Φίλτατέ μοι Λέσλιε, ἀνεφώνησεν, εἶμαι τόσον χαρίεσσα ἐπὶ τῆ ἀφίξει σου! ἱστάμην ἀνυπομόνως περιμένουσα, καὶ περιμένουσα σέ! πότε μὲν τρέχουσα πρὸς τὰ κάτω εἰς τὴν στενωπὸν, καὶ πότε ἀκαθέκτως θεωροῦσα δι' ἐσέ. Ἰπὸ τὸ ὕπισθεν τοῦ ἀγροκηπίου εὐσκιόφυλλον δένδρον ἔθετα ἐν τραπέζιον, συνέλεξα δὲ καὶ ὀλίγα τῶν ἡδυτέρων χαμαικεράσων, καθότι ἠξεύρω ὅτι σὰς ἀρέσκουσιν ὑπεροβλικῶς— ἔχομεν ἐπίσης ἐξαιρετόν ἀνθόγαλα. — Πόσον ἡρεμόν καὶ τερπνὸν εἶναι τὸ πᾶν ἐνταῦθα. — Ὡ! προσέθηκέν, περιλιττούσα τὸν βραχίονά της μὲ τὸν τοῦ Λεσλίου καὶ θεωροῦσα ἐν φαιδρότητι ἐπὶ τοῦ προσώπου του, ὦ! ἡμεῖς θὰ εἴμεθα εὐτυχέστατοι! . . .

Ὁ δυστυχῆς Λέσλιος ἐξεπλάγη— ἔθλιψεν αὐτὴν ἐπὶ τοῦ στήθους του— τὴν ἐνηγκαλίσθη— τὴν ἐφίλησε ἐπανειλημμένως καὶ πάλιν— ἔμεινεν ἀναυδος, καὶ τὰ δάκρυά του ἔτρεχον κρουνηδὸν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν του. Οὗτος συγνάκις μὲ διεβέβωκίωσεν ὅτι

ἐν καὶ ἠτύχει ἐν τῷ κόσμῳ καὶ ἡ ζωὴ του ὑπῆρξέ ποτε ἀ-
ληθῶς εὐδαίμων, οὐδέποτε ὅμως ἐδοκίμασε μίαν τοιαύτην στιγ-
μὴν ἐξοχωτέρας εὐδαιμονίας.

*Σχόλια ἐπὶ τοῦ «Ἰγμου τῆς Ἐλευθερίας» τοῦ κλεινοῦ ποιη-
τοῦ τῆς Νέας Ἑλλάδος Διονυσίου Σολωμοῦ Ζακυνθίου.*

ΥΠΟ ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ ΚΑΨΟΚΕΦΑΛΟΥ

(Ἴδὲ συνέχαιαν εἰς τὸ προηγούμενον φυλλάδι.)

Ἰσταται, ἀλλ' ἀστραπηδὸν δρᾷ Θεάν τινα λευκοφρόν, δα-
φνόνετα ἐπὶ κεφαλῆς φέρουσαν στέφανον, καὶ ἐν μὲν τῇ δεξιᾷ
χειρὶ πυρίνην ἔχουσαν βρομραϊάν, ἐν δὲ τῇ ἀριστερᾷ Σταυρὸν
ἐκ φεγγοβόλων ἀστέρων.

Ἢ ψυχοτερπῆς αὐτῆ Θεᾷ βήματι ἀργῶ τὸν πλησιάζει, ἐν-
θους δ' ἐκεῖνος ὑπὸ ἀπλέτου χαρᾶς τὴν θέτει εἰς τοὺς ἔλευ-
θερίου κόλπους του, καὶ γλυκέα φιλήματα, ἀγνά καὶ δρο-
σοστάζοντα, τίθησι ἐπὶ τῶν ὑπερηφάνων παρειῶν τῆς, καὶ δε-
δακρυτμένος ἐπομένως ἐκ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ ἀλλὰ χαρίζεται τὴν
φωνάζει.

Σὲ γνωρίζω ἀπὸ τὴν κόψι	Ἐκεῖ μέσα ἑκατοικοῦσες,
Τοῦ σπαθιοῦ τὴν τρομερῆ.	Πικραμένη, ἐντροπαλῆ,
Σὲ γνωρίζω ἀπὸ τὴν ὄψι	Κ' ἓνα στόμα ἀκαρτεροῦσες,
Ποῦ μὲ βία μετράει τὴν γῆ.	Ἐλα πάλι γὰ σοῦ πῆ.
Ἄπ' τὰ κόκκαλα βγαλμένη	Ἄργειεν ἄλθη ἐκεῖνη ἡ μέρα,
Τῶν Ἑλλήνων τὰ ἱερά,	Καὶ ἦταν ὄλα σιωπηλά,
Καὶ ἄν πρῶτα ἀνδρειωμένη,	Γιατὶ τᾶσκιαζε ἡ φοβέρα
Χαῖρε, ὦ χαῖρε, Ἐλευθεριά!	Καὶ τὰ πλάκωνε ἡ σκληριά.

Ὅποιον ὕψος ἰδεῶν! ὁποῖα θαυμασιὰ εἰκὼν μεγάλου καλ-
λιτέχνου! Εἰς τούτους τοὺς στίχους, ἀφοῦ ἐσχημάτισε ὁ ὕ-
ψιπέτης ἐκεῖνος νοῦς τὸ φάντασμα τῆς ἐλευθερίας ἐμπρὸς του
μὲ ὄλα ἐκεῖνα τὰ θεῖα προτερήματα, διὰ μέσου ἐκείνης αἴφνης
ἀνυψόνει μέχρις ὀγδοῦ οὐρανοῦ τὸν Ἕλληνα καὶ ψάλλει τὸ με-
γαλεῖόν του, συνάμα δὲ καὶ τὴν δυστυχιστάτην θέσει εἰς ἣν
οἱ καιροὶ τὸν ἔρριψαν. Ἴδου ἐν παραφράσει.

Σὲ γνωρίζω ἀπὸ τοῦ περιφόβου ξίφους Σου τὴν κόψιν καὶ

ἐκ τῶν φλογερῶν βλέματων Σου, ἅτινα μὲ ἐν κίνημά των
μετροῦν τὴν γῆν, ὡσανεὶ ἐπεθύμεις ἅπαντα τὸν Κόσμον γὰ
κάμης ἐδικόν Σου. Εἶσαι, ναί, Σὺ ἢ ἀπὸ τὰ ἱερά ὄστα τῶν Ἑλ-
λῆνων ἐξεληθούσα, καθότι ἀνέκαθεν εἶχες εἰς αὐτὰ κατοικίαν,
καὶ μὲ τὴν ἰδίαν ἐκεῖνην ἀνδρίαν ἦν καὶ τότε εἶχες Σὲ βλέπω
καὶ τώρα, ὦ χαῖρε Ἐλευθεριά! Ἐντὸς τῶν ἐνδόξων ἐκείνων ὀ-
στῶν σιωπηλῆ καὶ λυπημένη διέμενες ἑωσού μία ἀποφασί-
στικὴ φωνὴ Σὲ προσκαλέσῃ διὰ γὰ ἐξέλθης αὐτῶν καὶ πάλιν,
ἀλλ' ἡ ἡμέρα ἐκεῖνη ἠργοπόρει, διότι πᾶν φιλελεύθερον εἶμα
ἐσιώπα ἐσφαλισμένον κρατούμενον ἐκ τοῦ φόβου καὶ τοῦ ἄχθους
τῶν βαρέων τυραννικῶν ἀλύσεων.

Δυστυχῆς! Παρηγορία	Μὲ τὰ ρόυχα αἱματωμένα
Μόνῃ σοῦ ἔμενε γὰ λὲς	Ἐέρω ὅτι ἐβγαίνες κρυφά,
Περασμένα μεγαλεῖα	Νὰ γυρεύης εἰς τὰ ξένα
Καὶ διηγώνιάς τα γὰ κλαῖς.	Ἀλλὰ χέρια δυνατά.
Καὶ ἀκαρτέρει, καὶ ἀκαρτέρει	Μοναχῆ τὸν δρόμο ἐπήρες,
Φιλελεύθερην λαλιὰ,	Ἐξανάλθες μοναχῆ
Ἐνα ἐκτύπαι τ' ἄλλο χέρι	Δέν εἶν' εὐκολαῖς ἡ θύραις,
Ἄπο τὴν ἀπελπισιά,	Ἄν ἡ χρεια ταῖς κουργαλῆ.
Κ' ἔλεες· Ἄ! πότε βγάνω	Ἄλλος σοῦ ἔκλαψε ἔς τὰ σῆ-
Τὸ κεφάλι ἀπὸ τῶ ἔρμιαῖς;	Ἄλλ' ἀνάσσει κάμμιά· [θια,
Κι' ἀποκρίνοντο ἀπὸ πάνω	Ἄλλος σοῦ ἔταξε βοήθεια,
Κλάψαις, ἄλυσες, φωναῖς.	Καὶ σὲ γέλασε φρικτά.
Τότε ἀσήκωνες τὸ βλέμμα	Ἄλλοι, ὠϊμέ! στή συμφορά
Μὲς τὰ κλάύματα θολό,	Ὅπου ἐχαίροντο πολὺ, [σου
Καὶ εἰς τὸ ρόυχό σου ἐσαζ' αἶ-	Σύρε ναῦρης τὰ παιδιὰ σου,
Ἰληθος αἶμα Ἑλληνικό. μα, Σύρε, ἐλέγαν οἱ σκληροί.	

Καὶ τῷ ὄντι, ὅσον προχωρεῖ εἰς τὴν ζωγραφίαν τοιαύτης
μεγάλης φαντασίας τόσον μᾶλλον ἐκχειλίζει ἡ φιλελεύθερος
ψυχὴ του ἀπὸ ἀχαλίνωτον ἐνθουσιασμὸν ἀληθινῶν πατριῶν αἰ-
σθημάτων. Παριστάνει τὴν Ἑλλάδα Μητέρα μεγάλην καὶ ἐν-
δοξον, ἀλλὰ ὑπὸ τὸν ζυγὸν τοῦ τυράννου δυστυχισμένην. Τῆς
θέτει μὲ ἀσύγκριτον ἀρμονίαν τοῦ παραπόνου τὰ λόγια εἰς
τὸ στόμα, ἀλλὰ συγχρόνως τῆς ἐνθυμᾷ ὅτι εἶναι Μητέρα με-
γάλων ἀνδρῶν, ὅτι εἶναι ἀνίκητος, ὅτι εἶναι μεγάλη, καὶ ἰδοὺ
ἐν παραφράσει.

— Δυστυχής! μόνη, μονωτάτη ναι, παρηγορία σοῦ ἔμενε ἢ διήγησις τῶν παρελθόντων ἀνδραγαθημάτων Σου, εἰς ὧν τὴν οἰκτρὰν ἀφήγησιν ἐκλαιεις, καὶ τὸ δάκρυ δὲν ἐστρέφουεν εἰμὴ ὅτε συνελάμβανες τὴν θελξίμβροτον ιδέαν ὅτι θ' ἀκούσης μίαν φιλελεύθερον νὰ Σὲ κοάξῃ φωνὴν, ἢν μὴ ἀκούσασα, ἐκτύπας τὴν μίαν μὲ τὴν ἄλλην χεῖρα καὶ βεβουλισμένη εἰς μεγάλην ἀπελπισίαν μ' ἀναστεναγμὸν ἐφώνεις· Ἄ! πότε θὰ ἐξάξω τὴν κεφαλὴν ἐκ τῶν καταχθονίων τῆς δουλείας βαράθρων; ἀλλ' εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην Σοὶ ἀπήντα ὁ μελαγχολικὸς τῶν ἀλύσεων κρότος, συνηνωμένος μὲ τὰ δάκρυα καὶ μὲ τὰς τῶν τέκνων Σου φωνάς. Τότε ὅμως θολὸ ἀπὸ θερμὰ δάκρυα τὸ βλέμμα Σου ἀνήγειρες ὑψόθεν, ἐνῶ κατ' ἐκείνην τὴν ἰδίαν στιγμὴν ἐβάφετο τὸ φέρεμά Σου ἐρυθρὸν ἐξ ἀγνοῦ ἑλληνικοῦ αἵματος· ἀλλὰ καίτοι ἐν τοιαύτῃ οἰκτρᾷ διετέλεις καταστάσει, γνωρίζω ὅτι ἐντρομος μὲ κοκκινοβαφῆ ἐνδύματα ἐπήγαίνεις ζητούσα κρυφίως παρὰ τε τῶν ἰσχυρῶν καὶ πλουσίων ἀρωγῆν, πλὴν ὅπως ἐπορεύθης μόνη, οὕτω καὶ ἐπέστρεψας, καθότι λίαν εἰσὶν δυσάνοικτοι αἱ τῆς εὐσπλαγγνίας θύραι εἰς τοὺς δυστυχεῖς. Ποῖος! ὦ ποῖος! τότε τῶν ἰσχυρῶν τῆς γῆς μὲ εἰρωνεῖαν ἐδείκνυεν ὅτι συλλυπεῖται εἰς τὴν ἐξιστόρησιν τῶν περιπετειῶν Σου, καὶ ἅπαντες προσπεποιημένως ἔκυπτον τὴν κεφαλὴν εἰς τὰς ὀδύνας Σου, καὶ μὲ τὸν τῆς τιμῆς των λόγον Σοὶ ἔτασσον βοήθειαν, ἀλλὰ ὅλοι Σὲ ἐγέλασαν καὶ Σὲ ἐλησμόνησαν. Ἰδοὺ δὲ καὶ ἄλλοι οἱ ὅποιοι τὴν συμφορὰν Σου ἀκούοντες ἔχαιρον στέλλοντές Σε πρὸς ἀνεύρεσιν τῶν τέκνων Σου.

Φεύγει ὀπίσω τὸ ποδᾶρι,	Ἀπ' τὰ κόκκαλα βγαλμένη
Καὶ ὀλογλήγορο πατεῖ	Τῶν Ἑλλήνων τὰ ἱερά, ἢ
Ἢ τὴν πέτρα, ἢ τὸ χερτάρι,	Καὶ ἅν πρῶτα ἀνδρειωμένη,
Ποῦ τὴν δόξα σοῦ ἐνθυμεῖ	Χαῖρε, ὦ χαῖρε, Ἐλευθεριά!
Ταπεινότητα σοῦ γέρνει	Μόλις εἶδε τὴν ὄρμην σου
Ἢ τρισάθλια κεφαλὴ,	Οὐρανός, ποῦ γιὰ τὸ ἔχθρους
Ἢ σὺν πτωχοῦ ποῦ θυραδέρνει,	Εἰς τὴν γῆν τὴν μητρικὴν σου
Κ' εἶναι βάρος του ἢ ζωῆ.	Ἐτρεφ' ἄνθια καὶ καρπούς,
Ναί· ἀλλὰ τώρα ἀντιπαλεύει	Ἐγαλήνευσε καὶ ἐχύθη
Κάθε τέκνο σου μὲ ὄρμη,	Καταχθόνια μία βοή,
Ποῦ ἀκατάπαυστα γυρεύει	Καὶ τοῦ Ῥήγα σου ἀπεκρίθη
Ἢ τὴν νίκη, ἢ τὴν θανή.	Πολεμόκραχτη ἢ φωνή.

Καὶ ἰδοὺ δὲν ἐλαττοῦται ἡ ὄρμη τῆς αἰθερίου φαντασίας του συνηνωμένης μετ' ἀπαρμιλλοῦ ἐνθουσιασμοῦ διὰ τὴν Πατρίδα. Ὅσῳ ὁ κάλαμός του προχωρεῖ, τοσοῦτῳ μᾶλλον αὐξάνουεν εἰς τὴν ἑλληνικὴν καρδίαν του τὰ ἀχώριστα ταῦτα τοῦ Δημιουργοῦ πλάσματα, *Πατρίς, Θρησκεία, Ἐλευθερία*. Παντοῦ ἀπαντῶνται θαυμασταὶ εἰκόνες, παντοῦ ἀρμονία, παντοῦ γλυκύτης, παντοῦ αἴσθημα· καὶ ἰδοὺ ἐν παραφράσει·

Ἐφυγες μὲ δρομαῖον βῆμα, καὶ πᾶς λίθος ἢ πᾶν χόρτον, ἅτινα οἱ πόδες Σου ἐπάτησαν, Σοὶ ἐνεθύμιζον τὴν δόξαν Σου. Σὲ ξανοίγω, σὲ βλέπω μὲ ταπεινοφροσύνην κύπτουσαν τὴν ἀγέρωχον κεφαλὴν Σου, ἀλλὰ τρισάθλια, ὡσπερ τοῦ πένητος ἐκείνου τὴν ὄραν καθ' ἣν κροταλεῖ τὰς θύρας ὀλίγον ζῆτῶν ἄρτον, καὶ ὅστις αἰσθάνεται τὴν στιγμὴν ἐκείνην πολύαχρον τὴν ζωὴν αὐτοῦ. Ναί, πλὴν μὴ φοβοῦ, διότι καθὲν τέκνον Σου, τώρα ριπτόμενον εἰς τὰς φλόγας τοῦ πολέμου ἑλληνοπρεπῶς, ζητεῖ τὴν νίκην ἢ τὸν θάνατον. Εἶσαι ἢ ἰδία ἦτις καὶ ἄλλοτε ἀνδρειωμένη τῶν ἱερῶν ἐστέων τῶν Ἑλλήνων ἐξήλθες, διὸ ἀγάλλου καὶ χαίρε, ὦ Ἐλευθεριά! Μόλις ὁ οὐρανὸς εἶδε τὴν ὄρμην Σου, ὅστις ἔτρεφεν ἐν τῇ γενετείρᾳ Σου πρὸ καιροῦ μεγάλους φιλοπάτριδας, οἵτινες νὰ κατατροπώσωσι τοὺς σκληροὺς ἐχθροὺς Σου, ἐγαλήνευσε καὶ ἠκούσθη ἀπὸ τῶν καταχθονίων ἐξερχομένη βοή, καὶ αὐθωρεῖ ἀντήχησε τῷ Ἑλληνικῷ Κόσμῳ τὸ ἐγερτήριο τοῦ Ῥήγα Σου ἄσμα, καλοῦν τοὺς πολεμιστὰς εἰς τὴν μάχην καὶ διεγείρον τὰ περικλεῆ τῶν ἀνδρείως πεσόντων Ἡρώων Σου ὅσα.

ἽΟλοι οἱ τόποι σου σ' ἐκράξαν,	Ἐφωνάξαν ὡς τ' ἀστέρια
Χαιρετῶντάς σε θερμὰ,	Τοῦ Ἴονίου καὶ τὰ νησιά,
Καὶ τὰ στόματα ἐφωνάξαν	Καὶ ἐσηκώσαν τὰ χέρια
ἽΟσα αἰσθάνετο ἡ καρδιά.	Γιὰ νὰ δεῖξουνε χαρά,
Μ' ὄλον ποῦ ναι ἀλυσωμένο	
Τὸ καθένα τεχνικὰ,	
Καὶ εἰς τὸ μέτωπο γραμμένο	
Ἐχει ψεῦτρα ἑλευθεριά.	

Ἐδῶ ὁ Ποιητὴς ἀρπάζεται ἀπὸ ἰδιαίτερον πάτριον αἶσθημα. Ἐνθυμεῖται τὴν γῆν ἣτις τὸν ἐγέννησε καθὼς καὶ τὰς ἄλλας ἀδελφάς της, καὶ ζωηρῶς ἐξικονίζει τὸν ζυγὸν των, διγλ. καίτοι

γνωρίζων ότι επροστατεύοντο από εξευγενισμένη και κραταιάν δύναμιν, ουχ ήττον όμως θέλει να εκφράσῃ, ότι άνευ τής ίδιαις μητρὸς πάσα ἄλλη θεωρεῖται ξένη και ὡσαν ξένη θά πράττῃ ὡς τέκνα μιᾶς και τής αὐτῆς Μητρὸς τὰ παριστάνει με ἀσηκωμένα χέρια ἀλυσωμένα ὁποῦ ἀναγαλλιάζουσι εἰς τὸ μελεγον « ὅτε Μάννα θὰ ἐλευθερωθῆς ἀπὸ τὰ δεσμὰ διὰ τὴν ἐλευθερώσης και ἡμᾶς; » και ἰδοὺ ἐν παραφράσει

Ἄπασαι αἱ πόλεις σου τότε Σὲ ἔκραξαν θερμῶς χαιρετῶσαι τὴν ἀνδρίαν σου, και στόματα ἄπειρα ἐφώναζον ὅσα ἠσθάνοντο εἰς τὰ βράθῃ τῆς ἐνθουσιώδους αὐτῶν καρδίας « τ' ἄμμε θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει. » Αἱ ἐπτὰ τοῦ Ἰονίου Νῆσοι ἐξέπυμπον μέχρις ἀστέρων φωνάς, και μ' ἀνεγνηγερμένας χεῖρας ἐδείκνυον μακρόθεν τὴν ἀπληστον χαρὰν των, και τοι ἐκάστη αὐτῶν ἦτο τεχνηέντως ἀλυσιδέτος, μελανοὶς ἔχουσα εἰς τὸ μέτωπον γράμμασιν ἐγκεχαραγμένον τὸ ἔχει ψευδρα ἐλευθερία. (ἀκολουθεῖ.)

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΝ ΡΟΔΟΝ ΤΟΥ ΘΕΡΟΥΣ

(Ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ τοῦ Thomas Moore) (*)

It is the last rose of summer.

IRISH MELODIES.

ὑπό Α. Π. Τ.

Ῥόδα τὰ μοσχομύριστα
Καλοκαιριοῦ τοῦ ἐφύγαν,
Μαράνθηκαν, ἐμάδησαν,
Και ὅλα τ' ἀνθία ἐπῆγαν.

Μον' ἐν τρυτάφυλλο ἔμεινε
Ἰστερινὸ ν' ἀνθήσῃ,
Χωρὶς κανένα σύντροφο
Νὰ τὸ παρηγορήσῃ

(*) Ὁ Κ. Moore, περίοδος ἀγγλος ποιητῆς, ἐγεννήθη ἐν Δουβλίῳ τῇ 23ῃ Μαΐου τοῦ 1780, ἀπετίμησε δὲ ἐν τερπνοτάτῃ Ἰταλίᾳ παρά τῃ Λονδίῳ τῇ 1852. Θαυμάζεται προσεκκόντως ὁ ποιητῆς οὗτος διὰ τὸ ἀπαρῆμιλλον κάλλος τῆς στιχομυθίας του, αἰσιότε περιπέφυον τὴν ποίησίν του ὡς μαργαρίται και ἀδάμαντες, δὲ τὴν χάριν τῆς φαντασίας του και τὸ ἰδεώδες τῶν εἰκόνων του. Ἀξιολογώτερα αὐτοῦ ποιήματά εἰσι τὸ ἀπειθανάισαν αὐτὸν θοιστοῦργημά του La lla Ro-

Ἡ ν' ἀντικρύξῃ ἐράσμιο
Ἐ αὐτὸν τὴν εὐμορφίαν του,
Τῇ ἔντροπαλῇ κί' ὀλόλαμπρη,
Και μυροστεφιά του.

Ὅλοι 'ς αὐτὴν εὐρίσκοντα
Χωρὶς ὄσμῃ και χάρι,
Κίτρινοι, χωρὶς ἄρωμα,
Ὅσαν ξηρὸ χορτάρι.

Δὲ θε ν' ἀφήσῃ ἐσένας
Νὰ μαρκανθοῦν τὰ κάλλη,
Ἢ νὰ σὲ σπείρῃ ὁ ζέφυρος
Ἐ τῆς γῆς τὴν ἔρμη ἀγκάλῃ.

Ἔτσι κ' ἐγὼ νὰ ἠμπόρουνα
Ταχεῖα νὰ χαιρετήσω
Τὸν κόσμον, και τοὺς φίλους μου
Πρόθυμα ν' ἀκλουθήσω.

Οἱ φίλοι σου ἐκοιμήθησαν
Και σὺ, μικρὸ, κοιμήσου,
Και τῇ γλυκεῖα εὐωδίᾳ σου
Χύσε με τὴν πνοή σου.

Ὅταν με μιᾶς τ' ἀγάπης μας
Τὸ φωτεινὸ στεφάνι,
Τὸ μαργαριτοστόλιστο,
Ἐνα πετράδι χάνῃ.

Ἰδοὺ σκορπάω τὰ φύλλα σου
Μὲ ἀγάπη ἐκεῖ 'ς τὴν κλίνῃ,
Ὅπου εἶν' κ' οἱ ἄλλοι σύντροφοι
Περιβολιοῦ σου ἐκείνοι.

Κ' ἡ πιστικὴ καρδιά μας,
Ὅλη πικρὰ βαμμένη
Ἀφ' τὸ μαράζι, γίνεται
Μοσκούλα μαραμμένη

ο κ η, ἀνατολικὸν ἱστορήμα, ἢ μάλλον σειρά ἀφηγημάτων, ἐν οἷς ἐπικρατεῖ τὸ ἠδουκαθὶς πνεῦμα τῆς ἀσιατικῆς ποιήσεως. The Loves of the Angels (οἱ ἔρωτες τῶν Ἀγγέλων), ἰφ' οὗ σελαγίζει ὁπὲρ πᾶν ἄλλο τὸ πορφυρεῖν φῶς τοῦ ἔρωτος, και ἐνθα ἱστορεῖ τὴν πτώσιν τῶν ἀγγέλων, τῶν ἐρασθίντων τῶν γυναικῶν τῆς γῆς, και τοιοῦτοτρόπως ἀποβαλόντων τὴν αὐράνιον αὐτῶν φύσιν. Irish Melodies (Ἰρλανδικαὶ Μελωδία), συλλογὴ δῆλον ὅτι λυρικῶν ἁγμάτων, ἐρωτικῶν τε και πολιτικῶν, και αἰτινὸς ἀποτελοῦσι τὸ περιφανέστερον μνημεῖον, ὅπερ νιώτερος ποιητῆς ἀνήγειρε πρὸς τιμὴν τοῦ ἔθνους του, και τὸ ὁποῖον, κατὰ τὴν ἔκφρασιν τοῦ μεγαλοφουοῦ Βύρωνος, ἐπιζῆσαι ἰφ' ἔσον ἦτε μουσικὴ και ποίησις.

Ἐχρημάτισε φίλος τοῦ λόρδου Βύρωνος, ὅστις ἀνέθηκεν αὐτῷ τὸν Πειρατήν (Corsair), και ἐξέδωκε τὰ ὑπὸ τοῦ φίλου του ἐπικληρωθέντα αὐτῷ ἀπομνημονεύματα τοῦ θυελλώδους βίου ἐκείνου, ἐν συγγράμματι καλουμένῳ Life of Lord Byron. (Βίος τοῦ λόρδου Βύρωνος).

Τὸ ὄνομα τοῦ ποιητοῦ Th. Moore ἀντιχεῖ ἀπανταχοῦ τῆς Εὐρώπης. Ἐπιλέγομεν ὅτι πρὸ ὅσα παρήχθησαν ἐκ τῆς ὑψηλῆς διανοίας του ἀξια και ἀγλαὰ εἰσι προϊόντα τοῦ ἐμπνεύσαντος αὐτὰ μεγάλου νοῦ. Κατὰ δὲ τὴν ἔκφρασιν Γάλλου τινὸς συγγραφέως, « Ὁ δέποτε ἄνθρωπος μετέγγισε τοσοῦτον εἰς τὴν φαντασίαν ἐκ τῆς καρδίας του, ὅσον ὁ Th. Moore. Ἡ ψυχὴ αὐτοῦ φαίνεται πυρρίνη ἐκτικὴ ἀπὸ τοῦ ἡλίου ἀπεμπασμένη, και ἀνεύρω; τείνουσα ἵνα ἐνωθῇ μετὰ τοῦ πηγῆς ταύτης ὀλλοῦς τε και φωτός. »

Γιατ' ἡ ψυχὴ, ποῦ ἀγάπησε	Ποιὸς ν' ἀπομείνη θά' θελε
Κ' εἶχε πιστὰ λατρεύσει,	Ἐστούτη τὴν κατοικία,
Ἐπέταξε, ἀναλήφθηκε	Τὴ χλωμιασμένη κι' ἄχαρι,
Καὶ πλεῖδ δὲν θά' ἐπιστρέψη.	Χωρὶς μία συντροφία;

ΑΝΕΚΔΟΤΑ.

Ἀμερικανικὴ φιλοπεριεργεία. — Τόσον φιλοπεριεργοὶ εἰσὶν οἱ Ἀμερικανοί, ὥστε ὅτε περιώδευεν ἐν τῷ τόπῳ ἐκεῖνῳ ὁ Δρ. Φραγκλῖνος καὶ ἐπεθύμει νὰ ἐρωτήσῃ τινὰ ὄν συνήντα καθ' ὁδόν, ὅποιον ἔπρεπε νὰ λάβῃ διεύθυνσιν, πρὸς ἀποφυγὴν χρονοτριβῆς, εὗρεν ἀναγκαῖον νὰ ἄρχεται οὕτω «Τὸ ὄνομά μου εἶναι Βενιαμὴν Φραγκλῖνος, ἐπιτήδευμα τυπογράφος, ἔρχομαι ἀπὸ τὸν δεινὰ τόπον καὶ πηγαίνω εἰς τὸν δεινὰ, τώρα δέ, ποῖα εἶναι ἡ διευθυνσίς μου;»

Δικαιοσύνη. — Σατυρίσαντος ποτὲ τοῦ Βολταίρου ἓνα εὐγενῆ, ἐνῶ νύκτα τινὰ ἐπέστρεφεν εἰς τὰ ἴδια, διεκόπη παρ' αὐτοῦ τοῦ ἰδίου καὶ ἐξυλοκοπήθη ἀβροφρώνως διὰ τὸ ἀναίδες τοῦ πνεύματός του. Ὁ Βολταίρος ἔσπευσε πρὸς τὸν δοῦκα τῆς Ὀρλεάνης, ὅστις κατεῖχε τότε τὴν θέσιν ἐπάρχου, ἐξαιτούμενος παρ' αὐτοῦ νὰ τῷ ἀποδοθῇ δικαιοσύνη ἐν προκειμένῳ. «Κύριε ἀπῆντησεν ὁ ἔπαρχος ὑπομειδιῶν «Σὰς ἀπενεμήθη πάραυτα.»

ΑΙΝΙΓΜΑ.

Δύο μέλη ἓνα σῶμα ἠνωμένα σχηματίζουν·

Ἄν τὸ δευτέρον ἐκλείψῃ τὰ ὄμματά σου τί σ' ἀξίζουσι;

Καὶ τὸ πρῶτον ἂν καὶ μάθῃς ἀμαθῆς θ' ἀποκαλήσαι.

Τὴν φωνὴν τους ἂν ἀκούσῃς, τότε μόνον ἔνοεοίς·

Πλὴν τὰ ἴματια ἂν ἀνοίξῃς,

Ἐμπροσθέν σου ἂν καὶ ἴμασι τίποτε δὲν θε νὰ ἰδῆς.

ΣΚΟΠΟΣ ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ ΤΟΥΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΟΣ.

Διανοητική διά τῆς ἀμίλλης ἀνάπτυξις, καὶ ἐντεῦθεν ἀναζω-
πύρωσις τῶν αἰσθημάτων, ἰδοὺ ὁ σκοπὸς τοῦ ἡμετέρου Συγγράμ-
ματος. Ἐνεκα τοῦτου προσκαλοῦνται ὅσοι τῶν ἡμετέρων φιλο-
μούσων συνδρομητῶν θέλουσι ἵνα, μεταφράζοντες ἢ συγγράφον-
τες, κοσμήσωσι τὰς ἡμέτερας στήλας, αἰτινες εἰς αὐτοὺς μόνον εἶ-
ναι ἀνοικταί.

ΟΡΟΙ ΚΑΙ ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ.

Ἡ προπληρωμὴ τῆς συνδρομῆς εἶναι ὄρος ἀνυπέρβλητος·
γίνεται δὲ μετὰ τῆς παραλαβῆς τοῦ πρώτου φυλλαδίου καὶ
προσδιορίζεται ὡς ἔπεται.

Διὰ τοὺς ἐντὸς τῆς νήσου ταύτης ἀνά Τριμηνίαν Πένια 12
» » ἐκτὸς » » » » » » 15
Ἐλευθέρα ταχυδρομικῶν.

Εἰδοποιήσεις.

Εἰδοποιοῦνται οἱ ΚΚ. Συνδρομηταὶ τῆς « Ἀγανίπης »
νὰ μὴν ἀποτίωσιν εἰς τὸ ἐξῆς τὸ ἀντίτιμον τῆς συν-
δρομῆς των χωρὶς νὰ τοῖς ἀπαφεθῇ ἡ τῆς παραλαβῆς
ἐνδειξις, καθότι ἄλλως ἢ ἄτακτος αὕτη ἀπότισις θὰ θεω-
ρῆται παρ' ἡμῶν ὡς μὴ γενομένη.

Πρὸς μείζονα εὐχαρίστησιν τῶν ἡμετέρων φιλομούσων
ἀναγνωστῶν καὶ ἔνεκα τῆς πληθύος τῆς ἐπισωρευθείσης
ὑλης, ἐκδίδομεν τὸ παρὸν φυλλάδιον ἐπηύξημένον κατὰ
ἐν τέταρτον, ἀμεριμνῶντες εἰς τὰ πολλὰ ἔξοδα, τὰ ὅ-
ποια ὑφιστάμεθα, καὶ ἅπερ οὐδὲ τὸ ἡμέτερον πτωχὸν βα-
λάντιον ἀφίνουσιν ἀπρόσβλητον. Πεποιθαμεν ὁμως εἰς τὸ
εὐγενὲς αἰσθημα καὶ τὸ ὀρθὸν φρόνημα τῶν συνδρομητῶν μας.

Παρακαλοῦνται οἱ ἔχοντες ἀνά χειρας ἀγγελίας πρὸς
ἐκδοσιν τοῦ προαναγγελθέντος δράματος « Ὁ Μάρκος Βό-
τσαρης » νὰ ἐπιστρέψωσιν αὐτὰς, ἵνα μὴ ἀνασταλῇ ἐπὶ
μᾶλλον ἢ ἐκδοσις.

Γ. Σ.